

[Kai Moltke.]

skal indskrænkes i den kommende tid gennem en hel række andre forholdsregler, som vi kun har en skitse til. Noget sådant kan godt gøre én betænkelig.

Det er umuligt her i dag at tage fat på hele det lovkompleks, som vil medføre en forskydning i befolkningens købekraft og en yderligere opsugning af penge, som for de flestes vedkommende er tjent ved hæderligt arbejde. Men man kan godt gå hen og blive lidt betænkelig ved blot nogle af de punkter, som nævnes i økonomiministerens redegørelse.

Jeg mener, at når der sker noget nyt, bør det noteres og noteres meget nøje, også her i folketinget. Økonomiministerens redegørelse havde et nyt syn på realkredit. Så vidt jeg ved, var den juridiske formulering hidtil — det har jeg da i alle tilfælde hørt doceret i boligudvalget af realkreditdirektører — at det eneste hensyn, man ved udlånet skulle tage, skulle være pantets sikkerhed. Man bekender sig stadig væk til den frie realkredit, men så kommer pludselig den tilføjelse, at denne frie adgang til realkredit bør tilpasses efter nutidens forhold, og man fortsætter med at sige, at man navnlig tænker sig dette opnået ved, at grænsen for långivning i fast ejendom ikke som hidtil udelukkende skal være bestemt af ejendommens pantessikkerhed, men tillige bero på formålet med låntagningen. Det er vist nogle hensyn, jeg tidligere har foreslået her i tinget, som man her formelt henholder sig til. Det er et brud på princippet om, at sikkerheden alene er kriteriet.

Var det nu sådan, at man alene så på formålstjenligheden ved optagelse af lån i fast ejendom, ja, så ville jeg oven i købet give økonomiministeren en kompliment for, at han dog var nået et vist skridt videre; men så kommer der ord, som gør hele denne betragtning og hele denne filosofi illusorisk. Hvad munder det ud i? Det munder ud i, at efter at man først har pralet af, at man har afskaffet kreditrationeringen, indfører man kreditrationeringen på en ny facon ved, at der bliver nedlagt forbud mod at låne for så lang en periode, som man hidtil har kunnet. Og hvad betyder det? Det betyder i praksis, at man skal betale større indskud og derved enten giver dem, som har penge,

mulighed for først at sikre sig en lejlighed, eller også vælter byrden med indskuddene over på kommunerne, hvilket igen belaster de kommuners økonomi, som man her forlanger må holde op med deres låntagning og alt det andet.

Med hensyn til hele afsnittet om kommunerne giver jeg den socialdemokratiske ordfører, hr. Lysholt Hansen, så evig ret i, at efter at vi har fået en uanstændig høj skatteudskrivning i år, bliver der i virkeligheden givet grønt lys for kommunerne til at gøre det samme, ja, de er forpligtet til at gøre det samme i fremtiden. Det vil altså sige, at det, vi nu ser på skattebilletterne, kun er en lille forsmag på, hvad vi senere kan vente os i form af forhøjelse af de kommunale skatter.

Men så kommer vi til et helt andet problem. Vi når jo frem til både første, anden og tredje behandling af de forslag fra hr. boligministerens side, som allerede er omdelt, og som jeg ikke skal gå i enkeltheder med. Men alene titlerne på disse lovforslag virker skræmmende på mig. Hvis realkreditten virkelig skal reorganiseres til bunds, forudsætter det ikke blot en besparende administrativ forenkling, men kræver, at der ud fra hr. økonomiministerens præmisser sættes et yderst skarpt skel, så vi får institutioner, der finansierer nybyggeri, og andre institutioner, der efter konjunkturudviklingen kan disponere over det, der hedder tillægslån til ombygning og alt det andet. Hvorfor disse tre kreditorganisationer? Det kan da ikke være for at spare på administrationen, at man fortsat ved nybyggeri skal have hele tre forskellige instanser med vurderingsmænd, der undertiden er de samme, undertiden ikke er det, men som til syvende og sidst alle sammen beskæftiger sig med nybyggeriets finansiering og til forskellige kurser, efter som det er første, anden eller tredje prioritet. Hvorfor ikke tage tyren ved hornene og sige: det, vi trænger til, er én kreditorganisation, som forenkler tingene ved kun at beskæftige sig med udlån til nybyggeri, og så nogle andre, som efter forholdene, efter konjunkturerne, beskæftiger sig med, hvad der er råd til at yde af tillægslån, afhængigt af situationen, af den opsparing, som nu finder sted, osv. Det er en teknisk indvending og blot et lille